

er det jo Brug af Kapital. Derfor tror jeg, at denne Bestemmelse enten bør blive staaende her, eller at den højstærede Minister maa give en Udtalelse om, at den som en Selvfølge vil blive tagen op i den Beskedning, som Sogneraadene og Skatteansættelsesmændene faa. — Der er tillige i § 11 noget, jeg vil tillade mig at gøre opmærksom paa, og det er det, der bestemmes, naar Skattehderen afgaar ved Døden. Naar han dør „er hans Bo eller Arvinger forpligtede til at ubrede den Del af den ham paaligtede Skat, der svarer til Tiden indtil Udløbet af den Maaned, i hvilken han er død“, og derefter sættes hans Enke til Skat efter Reglerne for tilflyttede. Ved den Bestemmelse kan komme noget, som bliver urimeligt lige over for Kommunen. Naar en Skattehder dør, og det har været en Mand, der har haft en stor Indtægt og ejet en stor Formue, der stadig bringer Indtægt, saa skal Boet eller Arvingerne kun være den ham paaligtede Skat til Udløbet af den Maaned, i hvilken han er død og hans Enke sættes i Skat som tilflyttet. Men i Reglen, naar det er et stort Bo, et, der kan klodse noget for en Kommune at faa Skat af, sættes Enken vist nok ikke tilnærmelsesvis op til det. Mændene har betalt, men kun til det, hun rimeligvis bruger i den Tid, Behandlingen af Boet staar paa, men i den Tid, indtil Boet afvikles og ordnes, trækker Boet de Renter og tjener det, som denne Kapital giver af sig, og betaler ikke Skat til den Kommune, hvori Indtægten kommer, og det maa sikkert siges at være en Urimelighed. Jeg tror, det burde paalægges Boer, som ere under Behandling eller Skifteretten, hvad det nu kaldes, ved Aarets Udløb at opgive, hvorledes Boet i det foregaaende Aar har klaret sig, og hvad der kunde belægges med Skat. Dersom Boet saa slutter midt i et Aar, burde der ved Slutningen opgives, hvad Boet i den forløbne Del af Aaret har haft i Indtægt, der burde bestattes. Jeg vil tillade mig at opfordre det ærede Udvalg til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse.

Her er ogsaa en enkelt Bestemmelse i næstsidste Stykke af § 21, jeg vilde henlede Opmærksomheden paa. Der tales der om, paa hvad Maade Skatteansættelsen ved Jærnbanedrift skal fordeles, og ligeledes, hvorledes der skal betales Skat af Dampskibsfart, men der tales intet om, hvorledes der skal svares Skat af Sporvejsdrift. Man har nu adskillige Sporveje her i Kjøbenhavn, som gaa ind i Nabolommener. Der er allerede Sporveje, som ere inde i 3 eller, saa vidt jeg husker, i 4 Kommuner, og andre

Steder her i Landet kan Forholdet være det samme eller kan blive det. Der burde derfor vistnok bestemmes noget om, hvorledes Indtægten af Sporvejsdrift skal bestattes. Det var vistnok rimeligt, at det skete efter Sporvæts Længde, men det er noget, jeg beder det eventuelle Udvalg om at tage under Overvejelse.

Noch: Jeg skal begynde med at troste ærede Medlemmer med, at jeg ikke skal forlænge Forhandlingen ud over, hvad der kan være tilbørligt. Men da den ærede Minister i Gaar henvendte adskillige af sine Bemærkninger specielt til mig, forekommer det mig, at denne Forhandling ikke bør gaa til Ende, uden at jeg i alt Fald i al Korthed har svaret derpaa.

Den ærede Minister syntes at ville brejde mig, at jeg ikke tilbørlig havde set paa og ikke havde fastholdt, hvad det egentlig var, det foreliggende Forslag angik, at det nemlig slet og ret skulde være en Skattelov paa det alt bestaaende Skattegrundlag og ikke Indførelse af nye Skatteregler, allermindst af Skatteregler, som have noget med Næringsvæsenet at gøre. Hvis den ærede Minister har ment dette, saaledes som jeg har opfattet det, har han gjort mig uret, thi jeg har udtrykkelig gjort opmærksom paa, at efter min Opfattelse er det foreliggende Lovforslag i formel og teoretisk Henseende aldeles fortræffeligt, men mit Mite gik ud paa, at det netop paa Grund af den store Stringens som i mange Retninger til at virke saa højt forskelligt, fordi der er stor Forskel i de Forhold, som Lovforslaget kommer til at berøre. Jeg har gjort opmærksom paa, at den Del af Lovforslaget, som jeg forleden omtalte, kun har med den Skat at gøre, der udredes som personlig Skat, og denne er, som jeg fremhævede, for Tiden saa højt forskellig omkring i de forskellige Kommuner, at den i Kjøbenhavn er 3 pCt., paa Landet vistnok ikke stort over 2 pCt. og i Købstæderne derimod, meget lavt ansat, gennemsnitlig 6 pCt. Det er altsaa, gentager jeg, klart, at en Lov, som sætter dette Hensyn til Side, kan som Skattelov være teoretisk rigtig, men den kommer til at virke meget forskellig, naar der er Tale om at fordele den Skatteindtægt, der kommer frem, mellem de forskellige Kommuner. Jeg mener, at denne Lov, hvad enten den kaldes det ene eller det andet, bør passe til Forholdene, og selv om det gaar ud over Lovens Konsekvens og Stringens, holder jeg mere af, at den passer til Forholdene, end at man ved Brugen deraf maa presse Forholdene ind i Loven som i en Prostrufes Seng. Det